

gifte Haandværkere, Arbejdere og andre, som har udført Arbejde i Statens Tjeneste, og som ikke i Henhold til den anden Lov har faaet Dyrtdstillæg. Reglerne for denne Hjælp findes i Bilag 41. Medens der var Enighed om Ændringsforslaget og dette vel allerede er bragt til Udførelse, var der dog en Bestemmelse, som nogle af Udvalgets Medlemmer kunde have ønsket ændret, og det er Bestemmelsen om de 200 Arbejdsdage, som vedkommende skulde have ydet. Det er at haabe, at Krigen snart maa være færdig, saa at vi herhjemme ikke oftere skal staa overfor den Slags Forslag, som der her er Tale om, og drøfte de af Krigen skabte Følger. Kommer vi imidlertid til at staa overfor de samme Forhold til næste Aar, tror jeg, der er adskillige af Udvalgets Medlemmer — og til dem hører jeg —, som vil arbejde hen til at faa de 200 Dage noget nedsat.

Hermed skal jeg paa Udvalgets eller for de to Ændringsforslags Vedkommende Udvalgsflertallets Vegne anbefale alle de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

N. Neergaard: Jeg skal gøre nogle Bemærkninger angaaende den finansielle Oversigt, som den høje Regering paa Finansudvalgets Ønske har leveret os, og som findes i Bilagene til Ændringsforslagslisten, Tillæg B. Sp. 2771 ff. Ærede Partifæller af mig vil siden tale om enkelte Punkter i Betænkningen, men jeg ønsker at fremkomme med nogle mere almindelige Bemærkninger med Hensyn til den finansielle Stilling, som vi synes at kunne nogenlunde skønne over efter de Oplysninger, der her foreligger. Forholdet har ogsaa praktisk Interesse, idet vi stadig i denne Samling har staaet overfor og endnu staaer overfor Spørgsmaalet om Tilvebringelse af nye Indtægter, og den vigtigste Lov i denne Henseende er endnu ikke afgjort, nemlig Regeringens Lovforslag om Merindtægtsskatten. Det har da en meget stor Betydning at søge at komme saa vidt som muligt til Klarhed over den finansielle Stilling og over, hvor store Krav der kan ventes at ville blive stillet til Statskassen i det kommende Aar. Naturligvis hviler alle den Art Betragtninger under en Situation som denne paa en meget usikker Grund, thi det er os aldeles umuligt at ræsonnere ud fra andet end den for Haanden værende Tilstand; den kan forandre sig til det bedre, og den kan forandre sig til det værre, men disse

Svingninger opad og nedad unddrager sig selvfølgelig enhver fornuftig Overvejelse. Det, man kan gøre, er at ræsonnere ud fra Forholdene, som de er.

Jeg skal da tillade mig kort at give en noget anden Opstilling af Tallene end den, Regeringen har givet, idet jeg mener at kunne klarlægge Forholdet bedre paa den Maade. Jeg skal gaa ud fra det Tal, som i Bilaget er opgivet som den sandsynlige Kassebeholdning ved Udgangen af Finansaaret 1915—16. Heller ikke denne kan angives med nogen Sikkerhed, men naturligvis kan man i Finansministeriet komme Virkeligheden ret nær, og man har da anslaaet Kassebeholdningen til 23,400,000 Kr.: Det næste Tal, det her kommer an paa, er Overskuddet paa Finansloven for 1916—17. Det kan man opgive med Bestemthed, det er 42,500,000 Kr. Derved faar vi 65,900,000 Kr. Saa kommer Merudgiften paa Tillægsbevillingsloven for indeværende Finansaar. Det Tal, man her kan nævne, er naturligvis i høj Grad skønsmæssigt, Regeringen har anslaaet det til 6 Millioner Kroner, idet den har lagt Gennemsnittet for Fireaaret fra 1910—11 til 1913—14 til Grund. Det er imidlertid, synes jeg, ikke nogen heldig Fremgangsmaade, thi det er klart, at i Tider som disse stiller netop Tillægsbevillingsloven meget store Krav, fordi Budgetterne — og min Enighed heri har jeg flere Gange udtalt — er lagte i Henhold til normale Forhold, i alt, hvad der vedrører Beregning af Priser. Vi opstiller t. Eks. stadig vore Budgetter for Statsbanerne i Henhold til de Kulpriser, der var før Krigen, og paa en Række andre Omraader er det normale Priser, der er lagte til Grund, hvilket naturligvis medfører meget store Forhøjelser paa Tillægsbevillingsloven. Dertil kommer, at de særlige Forhold nødvendiggør en Mængde Nybevillinger paa Tillægsbevillingsloven, som vi er fri for i Fredstider, f. Eks. til de mange Statsinstitutioner, som ikke kan klare sig med deres sædvanlige Indtægter, og de mange af Staten delvis opretholdte Institutioner, der for en Del gør Statens Arbejde, og som Staten derfor maa støtte, da de ellers ikke kan klare sig. Derfor kan man, forekommer det mig, ikke lægge Gennemsnitstal fra Fredsaarene til Grund, man maa se paa, hvorledes en Tillægsbevillingslov former sig i Krigstider. Dette har jeg gjort et Forsøg paa, idet jeg har udskilt Statserhvervene, thi disse er særligt stillede. Ved den svarer nemlig — det gælder i alt Fald for flere af dem —